

Stuurloos

Bad girls, Volume 2

Cecilia Campos

Published by Bad Girl Books, 2017.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

STUURLOOS

First edition. December 15, 2017.

Copyright © 2017 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Trucker Girl 2 – Stuurloos

Spotify Playlist

ALS JE SPOTIFY® PREMIUM hebt, kun je meeluisteren met alle nummers die ik in dit boek verwerkt heb en me tijdens het schrijven hebben geïnspireerd.

Zoek op Spotify naar Trucker Girl 2 – Stuurloos om naar de speellijst te gaan.

Proloog

N^{ina} Mijn nieuwe Nike-hardloopschoenen voelen goed wanneer ze bij elke stap de grijze stoeptegels ontmoeten. In mijn oren klinkt een supergaaf nummer van Don Diablo met de juiste bpm om me in de perfecte stemming te brengen. Want hardlopen valt me zwaar, eigenlijk houd ik er niet van.

Waar ik wel van houd, is pasta: spaghetti, ravioli, cannelloni en lasagne. Daarom móet ik wel iets van sport doen en hardlopen is een makkelijke keuze. Het kan op elk moment van de dag. Je trekt je sportkleding en je sportschoenen aan en je gaat gewoon. Ik doe het al twee jaar en het werkt, het helpt me om rust te vinden.

Ik ben een machine, ik ben een machine, ik ben een machine.

Als ik dat in mijn hoofd blijf herhalen, moet het me wel lukken om te blijven rennen en de nodige calorieën te verbranden.

Ineens voel ik dat de veters van mijn rechterschoen los zitten. Buiten adem stop ik en buk om ze weer te strikken.

Terwijl ik dat doe, voel ik zweetdruppels op mijn handen vallen.

Jezus ... waarom is het zo *fucking* heet vandaag? Het is pas eind april, maar de temperatuur beweert iets anders. Door de hete lucht lijkt het wel of mijn longen aan elkaar gesmolten zijn.

Met mijn handen op mijn knieën probeer ik de nodige zuurstof erin te krijgen, maar de lucht is zwaar. Het is zó heet dat de fata morgana's op de straten steeds groter lijken te worden en mijn ademende sport-bh aan mijn lichaam vastgelijmd zit. Diegene die het label 'ademende kleding' heeft verzonnen, mogen ze ontslaan, want er ademt nu helemaal niets. Mijn kleding niet en ik ook niet.

Waar b en ik in Godsnaam? Misschien was het niet zo verstandig om in mijn eentje te gaan hardlopen. Als *Trucker Girl* zou je verwachten dat ik een goed richtingsgevoel heb. Dat is helaas niet zo, ik verdwaal nog elke keer als ik naar mijn oma rijd zelfs. En ik heb er nog wel twee jaar gewoond! Zelfs binnen *in* gebouwen verdwaal ik, zoals in hotels en in luchthavens. Wanneer ik een winkel uit loop, weet ik nooit welke kant ik nou op aan het lopen was.

Misschien moet ik maar weer eens op huis gaan ... daar op de hoek staat een grote boom, als ik in de schaduw ervan ga staan, kan ik op Google Maps het adres in mijn telefoon toetsen en dan vertelt het apparaat me wel welke kant ik op moet.

Oogballenlenzen met uiensaus... wat was het adres ook alweer? Nadenken, Nina. Rustig blijven. Je kunt dit.

Je zou toch denken dat ik mijn eigen adres ondertussen wel weet. Maar eerlijk gezegd is het zo dat als ik ergens heen ga, ik dat meestal met Cowboy of  en van de meiden doe. En de boodschappen doe ik gewoon online, zodat ik niet met het spul hoef te sjouwen.

Denk na, Nina. Wat was het adres?

Het was iets met de natuurelementen. Iets zoals *Fire Street, Wind Street*, of was het nou *Earth Street*...

Nee, Nina, volgens mij was dat een muziekband van vroeger, Earth, Wind and Fire. Typisch iets voor mij om het adres te vergeten. Ongelooflijk!

Ik kijk verward om me heen in de hoop iets te herkennen, ons appartement is een van de hoogste in Georgetown, Washington D.C. Nou, ja, echt hoog is het niet. In tegenstelling tot wat je zou verwachten is Washington geen New York: er zijn geen superhoge kantoorgebouwen. Georgetown heeft een verbazend Europees karakter met schattige koloniale huisjes en kanalen langs de straten. Het is heel anders dan het New York wat we allemaal van televisie kennen. Het appartement van Cowboy is dan wel niet z o hoog als die in New York, maar het is voor deze begrippen hoog en heeft

uitzicht op de Potomac. Dat is een rivier, dacht ik. Het is in ieder geval een grote plas water. Waarom kan ik me de naam van de verdorde rivier wel herinneren, maar die van onze straat niet?

Misschien dat ik het wel kan vinden als ik gewoon eens rustig rondkijk. Nee, niets komt me bekend voor. Zal ik Cowboy bellen? Ik weet niet of ik dat wel durf ... hardlopen in mijn eentje is iets dat we besproken hebben.

Nou, ja, hij sprak, ik luisterde. Er was niet bepaald sprake van een tweezijdig gesprek en er was ook geen overeenstemming. Hij vertelde me simpelweg dat ik niet in mijn eentje naar buiten mocht, want dat vond hij niet veilig. Toen vond ik zijn overdreven bezorgdheid schattig en zag ik geen reden om ertegenin te gaan. Ik dacht, ik ga gewoon als ik daar zin in heb. Vandaag had ik geen zin in de loopband in de trainingsruimte van het appartement en dacht: 'Kom op, Nina, je bent een volwassen vrouw. Een man kan jou toch niet verbieden om naar buiten te gaan?'

Ik besluit mijn trots en angst voor zijn reactie maar door te slikken en Cowboy te bellen. De telefoon gaat over en over en over, maar niemand neemt op. Als de voicemail inschakelt, spreek ik snel een boodschap in.

'Cowboy, ik ben aan het hardlopen, maar ik ben de weg kwijt en ik weet ons adres niet meer. Kun je me zo snel mogelijk terugbellen? Kusje!'

Kusje... Hoe oud ben je nu, Nina?

Dan nog maar even rondlopen, misschien vind ik het vanzelf ...

Ik heb in totaal niet langer dan tien minuten gelopen. Als ik snel reken zou dat neerkomen op ongeveer twee kilometer. Dat lijkt me wel te behappen. Als ik gewoon begin met terug te lopen in de richting waar ik vandaan kwam? Ik besluit dat maar doen.

Wanneer ik bij het zebrapad even moet ik wachten om over te mogen steken, verschijnt voor het stoplicht een zwart Chevrolet

Chevy-busje en ik hoor dat de bestuurder op het gaspedaal drukt. Waarom zou iemand dat doen voor een stoplicht?

Door de zwarte ramen kan ik niet zien wie er nou zo stom zit te doen, maar dan gebeurt het weer en hoor ik de motor van het busje flink tekeergaan.

Wat een malloot.

Ik besluit er maar geen aandacht aan te besteden en als mijn voetgangerslicht op groen slaat, steek ik snel de straat over.

Oké, dit komt me allemaal wel bekend voor. Gerustgesteld loop ik met grote passen door.

Bij het einde van de straat concludeer ik dat ik weer over moet steken, maar vanuit mijn ooghoek zie ik dat de zwarte Chevy-bus aan komt rijden. Om over te steken moet ik wachten tot hij voorbij is en terwijl ik wacht, klinkt een luid getoeter.

Ik schrik me kapot! Als de wagen aan het einde van de straat naar rechts afslaat, slaak ik opgelucht een zucht. Laat die sukkel maar gauw oprotten.

Als ik weer loop, check ik mijn telefoon, maar zie geen bericht van Cowboy. Het is niets voor hem om niet terug te bellen ... Ach, ja, hij heeft ook zijn eigen dingen. Ik kan toch niet verwachten dat álles om mij draait?

Wanneer ik weer opkijk, herken ik de verschillende winkeltjes. Dat betekent dat ik nog steeds de juiste kant op loop. Goed zo Nina!

Een paar straten verderop, hoor ik wéér datzelfde getoeter en kan ik niet anders dan verbaasd om me heen te kijken. Is het nu alweer dat stomme zwarte busje?

Konijnenoren met vliegenzwam... Wat moet die kerel van me?

Tenminste ... ik ga ervan uit dat het een kerel is, maar kan nog steeds niet zien wie er achter het stuur zit. Dit begint nu wel een beetje eng te worden. Het busje blijft langzaam naast me rijden, terwijl ik op de stoep loop en het rijdt zó langzaam dat de andere weggebruikers hem gefrustreerd inhalen.

In de hoop hem kwijt te raken, versnel ik mijn tempo en steek door het park.

Daar kan hij natuurlijk niet in. Ha!

Ik verstop me vlak achter een boom en zie dat het busje weggrijdt. Opgelucht begin ik weer te lopen, en besef dat ons appartement hier om de hoek ligt. Op het straatnaambordje staat *Water Street*.

Zie je wel dat het zoiets was?

Ik haal uit mijn buidelzakje de sleutels tevoorschijn om de deur van de hoofdingang te openen en hoor dan weer het stomme getoeter.

Het is weer zwarte busje! En het parkeert nu vlak voor de ingang!

O. My. Fucking. God. Dit kan toch niet waar zijn?

Deze gek heeft mij naar huis gevolgd?

Rustig blijven, Nina. Zonder sleutel kan die sukkel niet naar binnen.

Toch druk ik snel op het liftknopje, want ik zal blij zijn als ik thuis ben en uit de buurt van die malloot. De lift kondigt zichzelf aan met een zachte 'ping' en wanneer ik erin stap, druk ik snel op de knop voor de bovenste verdieping. Terwijl de deuren langzaam dichtgaan, hoor ik de deur van de hoofdingang opengaan en iemand die roept '*Hold that elevator!*'.

Hold that elevator? Houd die lift vast. Maar een lift kun je toch niet vasthouden? Misschien is *stop die lift!* Of *wacht even!* Een betere?

Nina, doe normaal. Wat maakt het uit? Je bent in gevaar en je moet snel je appartement zien te bereiken!

De paniek is inmiddels toegeslagen. Van plan deze lift 'vast te houden' ben ik niet.

Als ik op mijn verdieping ben aangekomen, ren ik snel de gang door naar het appartement, maar als ik voor de deur sta, blijkt de grote sleutelbos veel te veel sleutels te bevatten!

Bananenbroekmacaroni!

Ik kies er lukraak één uit en steek die in het gat. De deur gaat niet open.

Shitter de shit met een strikje erom. Welke sleutel was het nou ook alweer? Rustig blijven, Nina. Je kunt dit!

Terwijl ik een andere sleutel probeer, hoor ik weer de 'ping' van de lift achter mij en hoor ik de liftdeuren opengaan.

Ik draai me om en zie dat een man uit de lift stapt. Een man met een zwarte bivakmuts! En hij loopt langzaam naar me toe!

Dit kan niet goed zijn.

Ik steek met trillende handen de volgende sleutel in het sleutelgat ... het werkt! De deur gaat open!

Zo snel ik kan, sla ik de deur achter me dicht, maar het is niet snel genoeg. Er verschijnt een voet tussen de deur en alles lijkt ineens in slow motion te gaan.

Ik probeer met al mijn kracht de deur dicht te krijgen, maar ik ben niet sterk genoeg. De man staat ineens voor mijn neus.

1. Go with the flow

Nina - zes weken eerder
Mijn spiegelbeeld is een sexy, zelfverzekerde naakte vrouw. Er staat een man achter mij en hij slaat zijn armen om mij heen. Een stel grote handen grijpt mijn borsten van achteren beet. O, wat heerlijk. Ik ontspan en gooi mijn hoofd naar achteren. De achterkant van mijn hoofd leunt op zijn schouder, zodat ik lekker tegen hem aan kan leunen en van dit geweldige gevoel kan genieten.

Hij gromt zachtjes en ik voel zijn adem in mijn nek, terwijl hij mijn borsten streelt. Zijn ene hand bereikt mijn blote huid en kneedt mijn borst terwijl de andere mijn borst loslaat en naar beneden afdaalt. De hand gaat over mijn buik en grijpt me vervolgens vast tussen mijn benen. Onderin mijn rug, aan de bovenkant van mijn billen, voel ik zijn harde pik.

Hij drukt zijn enorme erectie tegen me aan, terwijl hij heen en weer draait, zodat ik elke heerlijke centimeter goed kan voelen. Mijn kont gaat als vanzelf naar achteren en mijn heupen draaien zachtjes van links naar rechts.

Ik voel me zo vrouwelijk en sexy wanneer zo'n grote sterke man me zo vasthoudt en bewondert. De gedachte dat ik zó machtig ben, dat ik een man op deze manier kan opwinden. Om zo vastgehouden te worden door twee sterke armen en tegen een grote mannenborstkas aan te kunnen leunen, terwijl ik hem opgewonden hoor in- en uitademen in mijn nek. Niets voelt beter dan dit.

Langzaam kijk ik naar beneden en weer in de spiegel. Cowboy staat achter me. Deze keer is dit geen fantasie. Het is geen dagdroom. Dit is echt. Een droom die werkelijkheid is geworden.

Als mijn leven een weg was, leidde hij naar ons.

SEBASTIAN

Even later...

Kusjes op mijn wangen voelen zacht en warm aan. Groene sprekende ogen bekijken me op bezorgde wijze. Mooie, volle lippen vragen me of het goed gaat. Het gaat geweldig. Nu wel. Mijn handen verschijnen aan haar gezicht, terwijl een vreselijke nachtmerrie naar de achtergrond verdwijnt. Bestaat er een mooiere manier om wakker te worden?

'Je had een nachtmerrie,' verklaren haar lippen.

'Nu niet meer. Want nu zit ik in een droom. Mijn Nina Stellina-droom.'

'Daar is ie weer met zijn romantische zoetsappigheid,' stelt ze vast. Ze rolt daarbij met haar ogen, terwijl ze haar gezicht probeert los te maken uit mijn handen. Haar ergernis fascineert me. Ze is, geloof ik, de enige vrouw op aarde, die niet trapt in mijn romantische bullshit. Dat vind ik zo verfrissend, dat ik het puur blijf doen om van haar ergernis te genieten.

'Kom hier,' eis ik. Dat heerlijke lichaam van haar moet onder mij liggen. Dus daar zorg ik snel voor. Met mijn knieën zorg ik er ook voor dat haar benen wijd openliggen om voor me plaats te maken.

'Ik ben hier,' fluistert ze zacht.

'Kom. Hier,' eis ik nogmaals. Haar wangen pak ik strak aan beide kanten vast, zodat onze gezichten dichterbij elkaar toe komen.

'Ik. Ben. Hier,' beweert ze lachend, en vervolgt: 'Wat wil je nou van me?'

'Je weet heel goed wat ik wil en hoe het zit. Al zou je willen doen *alsof* je niet weet hoe het zit, geloof me, dat je niet wilt dat ik het je uitleg. Wat ik wél uit wil leggen, is het volgende.' En dan kus ik haar. Ik kus haar diep en ik kus haar lang. Ik kus haar zoals ze ervan houdt en wat haar meteen duidelijk maakt hoe ik me over haar voel.

Op die manier herinner ik haar eraan hoe zij zich over mij voelt, zonder woorden, maar met acties. Daarmee leid ik haar tegelijkertijd af, want ik heb geen zin om haar mijn nachtmerrie uit te leggen. Het is dezelfde wekelijkse nachtmerrie, waar ik maar niet van verlost lijkt te kunnen geraken.

Als onze monden zich van elkaar losmaken, legt ze haar voorhoofd tegen het mijne en fluistert: 'O, o, ... bazige Cowboy in zicht...' Ze lacht erbij en geeft me een kuise kus op mijn mond. Ik vind het geweldig dat 'Cowboy' haar koosnaam voor me is en dat ze nooit mijn naam gebruikt. Ze weet dat Sebastian niet mijn echte naam is en ze weet ook dat ik mijn echte naam haat. Ze weet dat ik niet alleen de CEO ben van Audi VS, want ik ben opgegroeid op een boerderij in Illinois. Mijn ouders zijn Nederlandse boeren die naar Amerika zijn geëmigreerd. Daarom noemt ze mij Cowboy. Ze weet ook dat ik een nogal duister, crimineel verleden heb waar ik niet trots op ben en toch vindt ze mij leuk. Ik hou ervan dat deze vrouw alles over mij weet, want zij is de enige vrouw met wie ik ooit een relatie heb gehad, voor wie ik geen geheimen heb. Ik houd van haar creativiteit en ik houd van die bijdehandheid van haar. Bijdehandheid. Is dat een woord? Ik weet het niet, maar als dat geen woord is, dan zou het wel moeten, want dat is precies wat zij in overvloed bezit. Bijdehandheid.

'Als ik *kom hier* zeg, dan wil ik je lippen op de mijne voelen. Dus, wat je niet moet doen, is zeggen *dat je er bent*. Wat je dan moet doen, is mij kussen. Begrepen?'

'Ben je nou boos?' Haar expressieve ogen laten me zien dat dit een oprechte vraag is. Het is ook een logische vraag, want ze kent me pas twee weken. Twee weken is lang niet genoeg om te kunnen weten wanneer ik nou serieus ben en wanneer ik gemaakt streng ben zoals nu.

'Nee, hoor, Stellina. Maar ik moest je even streng toespreken, want als ik je iets vraag, wil ik dat je het doet. Net zoals ik meteen zal doen wat jij wil, als jij iets vraagt. Duidelijk?'

'Dus ik moet meteen doen wat jij zegt dat ik moet doen?'

'Ja.'

'Je bent wel een beetje bazig, hé?'

Mijn lichaam geeft antwoord door plotseling diep in haar te stoten. Haar strakke zachtheid was al klaar voor mijn invasie en bezorgt mij kippenvel over mijn hele lichaam. Het voelt als statische elektriciteit die door mijn aderen stroomt en ons samensmelt. De fysieke wijze waarop ik haar domineer, staat gelijk aan de wijze waarop ze datzelfde doet met mijn ziel.

Mijn woorden bevestigen wat ze al weet: 'Dat is oud nieuws, lieve schat.' Ze beseft het misschien nog niet helemaal, maar ik heb haar juist aan een hele belangrijke regel geïntroduceerd. Ze mag doen wat ze maar wil. Maar als ik haar vraag iets te doen, zal ze dat moeten doen. Altijd. Dat is de belangrijkste regel voor onze relatie. Ik tolereer geen tegenspraak daarin. Wat ik wil, dat gebeurt. Wat zij wil, dat gebeurt ook en dat zal altijd zijn, wat ik wil. Want zo flexibel ben ik.

Geïrriteerd kijkt ze naar het plafond, maar ik weet dat het *gemaakte* irritatie betreft. Net zoals ik *gemaakt* streng tegen haar doe. Dit is onze vorm van voorspel. Dat begint me steeds duidelijker te worden. Dat haar geïrriteerdheid niet echt is, blijkt uit het feit dat ze haar heupen kantelt om me beter toegang te geven en dat haar handen naar mijn rug gaan en me daar zachtjes beginnen te strelen. Het is een extreem vertrouwd gevoel. Het voelt zo vertrouwd, die handen van haar zo zachtjes op mijn rug, dat ik bijna zou gaan denken dat dit niet de eerste keer is dat ze het doet. Maar het is wel de eerste keer. Zoals we deze afgelopen nacht zoveel eerste keren beleefd hebben.

Het was slechts een paar uur geleden dat we voor het eerst intiem met elkaar waren. Intiem is misschien niet helemaal het juiste woord. Want ik heb in de afgelopen twee weken al meerdere keren met mijn gezicht tussen haar heerlijke benen mogen verblijven en dat zou je ook als behoorlijk intiem kunnen bestempelen. Wat ik bedoel, is dat ik *in* haar mocht. Dat ze mij in haar lichaam liet komen. Dat mijn lichaam in haar lichaam zat en dat we één werden met elkaar. Die intimiteit, bedoel ik. Die hebben we een paar uur geleden voor het eerst met elkaar mogen ervaren. Het is het resultaat geweest van jarenlange planning en al dat harde werken heeft nu eindelijk zijn vruchten afgeworpen.

Ik heb mijn Stellina, Nina, ontmoet toen ik twintig was. Zij was toen pas tien en ze was het mooiste meisje dat ik ooit gezien had. Ze zat zo vol leven. Zo vol liefde. Zo vol vrijheid. Ze was emotioneel erg wijs en heeft mij geïnspireerd om een beter mens te willen zijn. Ze heeft me de wil gegeven om uit mijn criminele leven te stappen. Op afstand heb ik haar leven en haar ontwikkeling gevolgd. Enerzijds om ervoor te zorgen dat ze veilig zou zijn. Anderzijds omdat ze me fascineerde. Ze is mooi vanbinnen en vanbuiten en ik wilde ervoor zorgen dat ze dat ook bleef, door haar de gelukkigste vrouw op aarde te maken. Want als zij gelukkig zou zijn, zou ik dat ook zijn. Op de achtergrond was ik altijd aanwezig zonder dat ze dat wist en heb ik vele jaren moeten wachten en plannen om nu vandaag, eindelijk op deze fysieke wijze bij haar te kunnen zijn. Sinds de dood van haar ouders had zij zich enthousiast geworpen op een leven vol willekeurige seksuele avonturen. Sekscapades, zoals zij die noemde. Gelukkig is het mij gelukt om haar ervan te overtuigen met mij een relatie te proberen. Een sekscapade 2.0 noem ik ons avontuur. Ervoor zorgen dat we rest van ons leven bij elkaar kunnen zijn, is mijn levensmissie geworden. Ons avontuur is nu pas begonnen.

Terwijl ze naar het plafond staart, maak ik van de gelegenheid gebruik om haar hals te besnuffelen. Want ze ruikt heerlijk. Mijn

lippen volgen de lijnen van haar aders die onder haar oortje beginnen en naar haar schouders lopen. Mijn pik besluit tot actie over te gaan en begint in een langzaam en intens tempo in en uit haar te bewegen. Dat kun je hem niet kwalijk nemen. Want, ja, voor hem is het ook de geweldigste ervaring van zijn leven geweest, in Nina Palermo, mijn Stellina, te mogen komen en hij wil meer.

Ja, je leest het goed. Ik praat over mijn pik alsof hij een eigen wil heeft. En dat heeft hij ook. Wat Nina betreft dan. Want hij leek de afgelopen jaren voor geen enkele andere vrouw aandacht te hebben en daar had ik niets over te zeggen.

Nina onderbreekt mijn gedachtengang door met beide handen in mijn billen te knijpen. Brutaal. Ze is ook brutaal. Ze is mooi, koppig, eerlijk, lief, grappig, bijdehand en ook nog brutaal. Het lijstje wordt steeds langer en dat vind ik geweldig.

'Probeer je me soms iets te vertellen?' Om haar dit te vragen, moet ik tot mijn grote spijt even stoppen met het vereren van haar hals.

'Ik denk dat jij me iets probeert te vertellen. Want ik voel iets van jou tussen mijn benen en het wijst naar ergens diep in mij.'

'Hij probeert de weg te wijzen. Hij weet dat jij chauffeuse bent en hij wil gewoon vriendelijk zijn en je de juiste kant opsturen.'

'Hij?'

'Ja, hij. Jullie hebben al kennis gemaakt.'

'O. Ik besepte niet dat hij een eigen identiteit had. Heeft hij ook een naam?'

'Nee. Hij houdt van anonimiteit.'

'Anonimiteit?'

'Ja. Want hij houdt zich met vieze praktijken bezig. Dingen die het daglicht niet kunnen verdragen.'

'Vieze praktijken?'

'Ja, hij beweegt zich in duistere kringen.' leg ik uit met mijn meest serieuze blik op mijn gezicht.

Voordat ze me vraagt 'Duistere kringen?' vervolg ik snel met: 'Je weet wel. Van die donkere, vochtige, warme plaatsen. Hij houdt ervan om zich daar te nestelen en er nooit meer weg te gaan. Hij draait daar graag rondjes en gaat steeds dieper en dieper, totdat de muren steeds dichterbij komen en hem helemaal verstikken.'

'Dus het is een viezerik, maar hij wijst wel vriendelijk de weg?' Haar wenkbrauwen bewegen zich naar elkaar toe, zodat het lijkt alsof dit een serieus gesprek is.

'Precies! Dat is hij!'

'Oké. Prettig kennis gemaakt te hebben dan. Ik houd wel van viezeriken die de weg weten te vinden.'

'Goed zo. Want hij houdt ook van bijdehante, brutale vrachtwagenchauffeuses die Nina heten en die van wegwijzende viezeriken houden.' Met mijn linkerhand duw ik haar haren uit de weg, zodat ik bij haar oorlelletje kan. Met haar linkerhand aait ze me over mijn achterhoofd, totdat ze bij mijn staartje komt. Dan trekt ze aan de elastiek en maakt mijn haren los. Ze vallen naar voren en benemen mijn uitzicht en het vermogen om adem te halen.

'Hé! Waarom doe je dat nou?' Mijn heupen stoppen met bewegen, terwijl ik probeer mijn haren uit mijn gezicht weg te blazen.

'Je zegt dat je meteen alles zal doen wat ik zeg?'

O. O. Hier kan niets goeds van komen. Dat is iets wat ik niet alleen denk, maar ook hardop zeg.

'Dan wil ik graag dat je je haren laat knippen.' De zelfvoldane blik in haar ogen vind ik geweldig.

'Dan wil ik dat je hier komt met die brutale mond en vieze dingen doet met wegwijzende viezerik.'

'Deal,' zegt ze resoluut.

'Deal.' Ik draai ons om en laat haar hele vieze dingen doen met mijn viezerik.

ALS WE EVEN LATER GEDOUCHT hebben, staat ze voor de spiegel haar natte haren te borstelen. Ze ziet mij in de spiegel en kijkt me via de spiegel in mijn ogen. Ze legt de borstel op het kaptafeltje neer en laat de handdoek die om haar heen gewikkeld zat, op de grond vallen.

'Besef je wel dat ik helemaal niets heb om aan te trekken?' vraagt ze met een ondeugende blik in haar ogen.

'Ja, dat besef ik heel goed.' Vanuit mijn positie op het bed heb ik zelfs een uitstekend uitzicht op het feit dat ze niets heeft om aan te trekken.

'En wat gaan we daaraan doen?'

'We gaan eerst roomservice laten komen, dan gaan we wat eten en daarna ga ik je een rondleiding geven in deze hotelkamer.' Mijn ondeugende grijns zegt meer dan mijn woorden.

'Het is een grote hotelkamer. Dus die wil ik wel zien inderdaad,' beaamt ze. Volgens mij beseft ze niet waar dit gesprek nu echt over gaat.

'Tja. Deze kamer is groot en de grootte doet er nu eenmaal wel toe,' zeg ik om haar een beter beeld te geven van wat ik bedoel.

'Zeg dat wel.' Haar grijns is de ondeugendste grijns die ik ooit heb gezien en laat me weten dat ze me nu wel goed begrijpt. Mijn opmerking gaat niet alleen over de kamer.

'Er is één hoekje in het bijzonder dat ik je heel graag wil laten zien.' Ik sta op en pak haar hand zodat ze me volgt.

'Welk hoekje?' vraagt ze me met een sexy opgetrokken wenkbrauw, terwijl ze mijn hand vastpakt.

'Dat hoekje daar. Het is een heel belangrijk hoekje. Het kan zijn dat je heel diep zult moeten bukken om het te zien, maar dat lukt je, denk ik, wel.' Ik wijs naar een hoek helemaal aan de andere kant.

'O, dat hoekje. Je mag me alle hoeken van de kamer laten zien, Cowboy.'

EEN UUR LATER LIGGEN we moe, maar voldaan, bij te komen op bed. Ze ligt met haar hoofd op mijn schouder, met haar been over de mijne heen.

'Wat vond je van het hoekje?' Haar haren kriebelen een beetje in mijn nek en ik krab eraan, terwijl ik haar dit vraag.

'Ik heb nog nooit zo'n mooi hoekje gezien. Ik wist niet dat ze zulke mooie hoekjes hadden in hotelkamers.' Een kleine zucht ontsnapt haar lippen, waarna ze een kusje legt op mijn borstkas.

'Ben je moe?'

'Best wel,' geeft ze toe.

'Zullen we zo maar gaan slapen? Dat hebben we nog niet veel gedaan.' Het lijkt me heerlijk om samen met haar te slapen, want dat stelt me in de gelegenheid om haar midden in de nacht weer wakker te maken, zodat ik haar weer kan vermoeien.

'Ik weet niet of ik wel kan gaan slapen. Er gaan allerlei gedachten door me heen, Cowboy.'

'Ik weet het. Ik weet wat je denkt.'

'O, ja?'

'Ja.'

'Vertel eens wat ik denk dan.'

'Je vraagt je af hoe het nu verder moet.'

'Ik vraag me inderdaad af hoe het nu verder moet. Moet je niet al lang terug in Amerika zijn?' Haar vraag verbaast mij niets. Want als CEO van Audi VS was ik twee weken in Duitsland om een intern project te leiden bij onze Duitse collega's. Die twee weken zijn nu voorbij. Ik hoor eigenlijk alweer terug te zijn. Maar ik kon niet

weggaan. Niet zonder de belangrijkste reden waarom ik in Duitsland was. Stellina.

'Nee, wat ik moet, is nu hier zijn, bij jou. Ik zou nooit zijn teruggegaan zonder jou, mijn Stellina.'

'Maar je gaat nog wel terug?'

Ik knik met mijn hoofd, maar vul aan: 'Maar als ik ga, ga jij met me mee en voordat je gaat tegenstribbelen, moet je beseffen dat ik hier goed over heb nagedacht en dat ik een plan heb voor ons.'

'Waarom verbaast het me niets dat meneertje controlefreak een plan heeft?' Haar toon bevalt me niets, want het sarcasme druipt ervan af.

'Besef je wel dat, als ik geen plan had gehad, we nu niet zo bij elkaar zouden zitten?' Ik pak haar linkerhand en bewonder de ring die glinstert in het kleine beetje licht dat, door de badkamer, op ons bed schijnt. Het is de ring die ik haar een paar uur geleden heb gegeven, toen ze besloot zich aan mij, aan ons, over te geven.

Haar lichaam verstrakt een beetje. Dat duidt erop dat ze nu pas begint te beseffen dat dit serieus is. Want het is geen spelletje. Het is geen seksueel avontuur. Het is de rest van ons leven.

'Go with the flow.' Dat is het enige dat ik hoeft te zeggen en het enige waar ze zich echt aan over moet geven nu. Het is haar levensmotto. Een levensmotto waar ze zich aan heeft vastgehouden om te kunnen omgaan met het verdriet en het schuldgevoel dat veroorzaakt werd door het overlijden van haar ouders. Aan datzelfde levensmotto ga ik me ook vasthouden. Want alleen op die manier kan ik haar vasthouden en meenemen in ons avontuur. Het avontuur van Nina en Sebastian. Als ons leven een boek was, hebben we net de proloog gelezen en moet hoofdstuk één pas beginnen.

'Wat ga ik dan in Amerika doen, terwijl jij daar meneertje controlefreak CEO speelt?' Ze blijft sarcastisch doen, maar eigenlijk is dit een prima reactie. Want ze verzet zich niet. Ze vraagt mij wat

ze daar gaat doen. Dat betekent dat ze zich al bij het idee heeft neergelegd.

'Je weet toch dat we bij Audi met een intern project bezig zijn? Het eerste deel van dat project hebben we net afgesloten. Dat was het deel waarvoor ik en mijn team hier kennis kwamen maken met jullie werkwijze in Audi Duitsland. Het tweede en laatste deel is dat een klein groepje collega's uit Duitsland kennis komt maken met Audi VS. Daar maak jij deel van uit.'

'O. Maar ik dacht dat dát alleen voor managers was. Ik ben maar een simpele vrachtwagenchauffeuse, wat voor toegevoegde waarde heb ik dan? Geen enkele, toch? Moet je dan niet iemand anders kiezen? Iemand met meer kennis en ervaring en die ook weet waar hij over praat?'

'Jij weet *niet* waar je over praat?' Ik ga iets hoger zitten en trek haar mee. Deze discussie is niet wat ik verwacht had. Het verbaast mij dat ze zo negatief over zichzelf denkt en praat. Waar is mijn zelfverzekerde Nina gebleven? Het is verontrustend en eerlijk gezegd, word ik er een beetje boos van.

'Eh, ... nee, niet echt. Ik bedoel, dit is pas mijn eerste werkervaring en ik rijd pas anderhalf jaar met de vrachtwagen. Ik heb meer te leren, dan dat ik zelf iemand zou kunnen leren.'

'Hou op, eis ik. Ja, ik eis het, want ik kan het niet meer aanhoren. Hoe meer ze zegt, hoe pissiger ik word.

'Wat? Wat is er?' Haar ogen kijken diep in de mijne en proberen te ontdekken wat er in mij omgaat.

Misschien was ik te heftig en moet ik het anders formuleren. Dus ik neem een zucht om mezelf te kalmeren en vraag: 'Wil je dat nooit meer doen?'

'Wat?'

'Zo over jezelf praten. Zo neerbuigend.'

'Maar ik ben gewoon eerlijk, Cowboy. Ik denk dat er veel betere opties zijn dan Nina. Zou het kunnen dat jij deze situatie gebruikt om mij naar Amerika te krijgen?'

'Tuurlijk wil ik jou naar Amerika krijgen. Maar dat is niet de reden dat je in de interne werkgroep zit en dat je meegaat naar Audi VS. De reden dat je voor het project geselecteerd bent, is dat je een slimme vrouw bent, met een universitaire opleiding, die zichzelf binnen no time heeft omgetoverd tot vrachtwagenchauffeuse, terwijl dat bij Audi normaal gesproken een interne opleiding van twee jaar is. De reden dat je geselecteerd bent, is ook dat je op je tiende vanuit Italië naar Nederland verhuisd bent en binnen drie maanden al Nederlands kon praten en dat eerstgenoemde verhuizing geen enkele achterstand heeft opgeleverd in je leertraject. Niet te vergeten, het pure feit dat jij bij Audi internationaal vrachtwagen mag rijden, terwijl Audi één van de meest veeleisende, meest selectieve werkgevers in heel Duitsland is. Dát zijn de redenen dat je in de interne projectgroep zit. Niet omdat je de CEO neukt of omdat genoemde CEO een relatie met je heeft of je mee naar Amerika wil krijgen. Begrepen?' In haar ogen zie ik nu wat tranen verschijnen.

'Waarom huil je? Is dat, omdat je niet meewilt?'

'Nee, Cowboy. Dat komt, omdat nog niemand ooit zo tegen mij heeft gesproken. Jij ziet mij op een andere manier dan ik mezelf zie. Je ziet de werkelijke Nina. Waardoor ik mezelf ook anders ga zien.'

'Ik laat je de echte Nina zien. Dat is alles. Een Nina die openstaat voor nieuwe avonturen, die *go with the flow* als levensmotto heeft en dus ook dit interne project omarmt als nieuwe uitdaging. Een Nina die tegelijkertijd ook een ontzettend leuk vriendje heeft, die haar bij zich wil houden zo lang als het kan en ook nog CEO is van het bedrijf waar ze voor werkt.'

Ze veegt de tranen van haar gezicht en geeft me een klein kusje op mijn lippen. Ik pak haar gezicht met beide handen vast en bedrijf nogmaals de liefde met haar. Praten is nooit voldoende voor mijn

Stellina. Ze moet met haar lichaam voelen en ervaren dat wat ik heb gezegd, waar is. Dat is wat ze nodig heeft en dat geef ik haar altijd.

2. De mile high club

Nina - Één dag later
Het felle ochtendlicht schijnt tussen de gordijnen door. Terwijl mijn ogen er langzaam aan wennen, voel ik een warm, hard lijf tegen me aangedrukt. Het is hier heerlijk. Ik lig in de armen van mijn Cowboy. De man die alleen het goede in mij lijkt te zien. Zoals hij over mij praat ... Daarvan ga ik mezelf in een heel ander daglicht zien. Als ik mezelf door zijn ogen zie, zie ik een Nina die echt leuk is. Ik wist niet dat ik zó leuk was. Als ik hoor hoe Cowboy over mij praat, dan denk ik: *Wauw wat een leuk mens is die Nina! Ik wou dat ik haar was!* Dan besef ik ineens dat ik haar bèn. Ben ik dat echt?

Ik lig lepelkje-lepelkje met mijn rug tegen zijn borstkas aan. Zijn arm ligt op mijn buik en trekt me naar zich toe. Hij is wakker dus. Ik pak zijn hand en geef een kusje op zijn ring. Mijn ring, die hij zichzelf heeft gegeven en omgedaan en die in teken staat van onze verbintenis. We zijn dan wel niet getrouwd, nee, dát niet, maar we hebben wel naar elkaar uitgesproken dat we deze 'sekscapade 2.0' (zoals hij het noemt) een kans zouden geven. Dat we dit avontuur aan zouden gaan en dat we ervan zouden genieten zolang het duurt. Als reactie pakt hij mijn hand en geeft hij een klein kusje op mijn ring.

Het is voor mij nog steeds niet helemaal te bevatten dat ik nu blijkbaar een vriendje heb. Het is allemaal zo snel gegaan. Twee weken geleden kende ik hem nog niet. Twee weken geleden was ik op zoek naar eenmalige seksuele avontuurtjes. Nu lig ik in zijn armen en voelt het alsof ik deze man al heel mijn leven ken. Het wordt me steeds duidelijker dat hier, in zijn armen, precies is waar ik moet

zijn. Dat hij teruggaat naar de VS zonder mij, daar moet ik niet aan denken.

Hij heeft gelijk. Ik moet 'go with the flow' als levensmotto echt omarmen nu en me overgeven aan deze nieuwe situatie. In elk opzicht. Op emotioneel, op lichamelijk en zelfs op geografisch vlak. Want ik ga met hem mee naar de VS.

'Ik ga met jou naar de VS,' fluister ik tegen zijn mond aan.

'Jij gaat mee.' Zijn lippen raken de mijne aan. Zijn lichaam neemt plaats tussen mijn benen die als vanzelf opvallen om ruimte voor hem te maken. Zijn armen omlijsten mijn gezicht op het matras. De spieren in zijn armen worden strakker en de aanblik zorgt ervoor dat ik hem wéér wil. Hoe vaak hebben we wel niet seks gehad in de afgelopen vierentwintig uur? Het moet veel zijn geweest, want ik ben de tel kwijtgeraakt. De heerlijke loomheid in mijn ledematen en tussen mijn benen is daar het bewijs van. Toch wil ik meer. Het is onmogelijk genoeg van deze man te krijgen. Hij is verslavend. Ik vraag me af of ik straks wel kan lopen. Maar dat is een probleem voor later. Als je dat al een probleem mag noemen.

Ons moment wordt onderbroken door het afgaan van een mobiele telefoon. *Spinnenwebben met spaghetti ... Waarom? Waarom nu? Wat een timing, zeg!*

'Dat is de jouwe,' hoor ik hem zeggen, terwijl hij van me afgaat. In al zijn naakte glorie gaat hij op zoek naar dat verdomde mobieltje. Ik doe geen enkele moeite hem te helpen, want ik geniet van het uitzicht. Hij tilt een paar kledingstukken van de vloer op om te kijken of het toestel daaronder ligt. Maar daar ligt het niet. Dat weet ik, want ik weet precies waar het apparaat is. Om de één of andere reden voel ik me niet geroepen hem dat te vertellen. Het laken druk ik dicht tegen mijn lichaam aan en door iets hoger op het bed plaats te nemen, krijg ik beter zicht op dat geweldige lijf van hem.

'Je weet precies waar het ligt, hé?' Zijn ondeugende glimlach, met de schattige kuiltjes in zijn wangen, maakt de vlinders in mijn onderbuik wakker.

'Ja. Kijk daar eens, daar onder de stoel.' Ik wijs naar de betreffende stoel waar de telefoon *niet* onder ligt. Met elegante passen loopt hij erheen en bukt, om inderdaad vast te stellen dat het apparaat daar niet ligt.

Zijn pretoogjes kijken naar de mijne als hij zegt: 'Waar ligt het nog meer *niet*?'

'O. Sorry. Ik dacht écht dat het daar zou kunnen liggen.' Met een zo onschuldig mogelijk gezicht kijk ik hem aan, in de hoop dat hij me gelooft. Toch weet ik dat hij mij doorheeft. Maar ik ga proberen dit spelletje zo lang mogelijk te blijven spelen, want, tja, ... wie kan zo'n geweldige aanblik nou weerstaan? Mijn ogen worden high van de sexyheid die deze man uitstraalt.

'Nou, misschien dáár dan? Onder te kaptafel?' Ik probeer zo onschuldig mogelijk te blijven kijken.

Het hoekje van het laken zit in mijn mond en doet zijn best om het kwijl op te vangen. Cowboy zijn handen gaan op zijn heupen, terwijl hij mij aankijkt. De diepe v, die van zijn heup richting zijn kruis loopt, tekent zich nu wat sterker af. *Jezus, God en alles wat heilig is, wat is deze man verschrikkelijk sexy.*

Ondertussen blijft mijn toestel maar afgaan. Het begint irritant te worden. Met een zucht reik ik onder het bed om het ding op te pakken. Want dat is waar het terecht is gekomen, toen het uit mijn broekzak viel. Op zijn gezicht verschijnt een enorme lach die het licht, dat door de gordijnen komt, feller lijkt te laten schijnen. Dat is het effect van zijn lach. Met zijn lippen vormt hij een klein kusje en met zijn hand wijst hij naar de badkamer, waarin hij snel daarna verdwijnt. Als ik de douche aan hoor gaan, druk ik op de groene knop van het apparaat.

'Hoi, Tijgertje. Good morning, this morning.' Op mijn gebruikelijke wijze begroet ik mijn beste vriendin.

'Hoi, lieve Trucker Girl. Dat duurde lang. Ik stond op het punt weer op te hangen.'

'Hoi, schatje. Ja, ik kon mijn mobieltje zo snel niet vinden,' lieg ik.

'Zit je in de vrachtwagen? Ik hoor geen motor op de achtergrond.' *Oeps! Shit! Ik was die vrachtwagen helemaal vergeten!*

'Nee. Shit! Hij staat nog bij mijn oma voor de deur geparkeerd. Shit! Shit! Shit! Tijgertje, ik ben hem helemaal vergeten!'

'Door het woord shit te herhalen, wordt het er niet beter op, girl. Hoe kun je een vrachtwagen vergeten? Waar ben je nu dan?'

'Ik ben bij Cowboy in zijn hotelkamer. Maar ik moet ophangen! Ik moet die wagen zo snel mogelijk naar Duitsland zien te krijgen!' Ondertussen ben ik in paniek mijn kleding van de grond aan het oprapen.

'Is alles goed, Nina?' Haar bezorgdheid doet me ineens beseffen dat zij nog helemaal niets heeft meegekregen van de gebeurtenissen van de afgelopen vierentwintig uur.

'Ja, alles is goed, Anita. Ik vertel je snel alles, maar ik moet nu ophangen. Ik moet met de vrachtwagen in Ingolstadt zien te komen! Ze zullen zich ondertussen wel afvragen waar ik blijf!'

'Oké. Oké, geen probleem. We praten in het vliegtuig wel verder.'
Welk vliegtuig?

'Welk vliegtuig?' Ondertussen heb ik mijn benen in m'n broek kunnen krijgen en doe ik mijn best de boel met één hand dicht te ritsen.

'Het vliegtuig waarmee we naar de VS gaan vliegen, natuurlijk!'

'Ga jij ook mee naar de VS?'

'Yep! Leuk, hé? We zijn geselecteerd om deel uit te maken van het interne projectteam!' Ze gilt het uit en daardoor concludeer ik dat ze hier blij om is. Natuurlijk is ze daar blij om. Dit is precies wat

ze graag wilde en past binnen haar plannen om carrière te maken bij Audi.

'Wauw, Anita! Dat wist ik niet. Cowboy vertelde me dat ik in het interne projectteam zit, maar ik wist niet dat jij er ook bij zat. Wat leuk! Wij gaan samen de VS onveilig maken! Yes!'

Ik vind het echt geweldig dat ze meegaat. Dan ben ik niet alleen. Nou ja, alleen zou ik niet zijn geweest, want Cowboy is er natuurlijk ook.

'Watch out world, 'cause here we come!'

'Spreek je later!'

Ik gooi mijn mobieltje op het bed en loop naar de badkamer toe. Na een paar keer kloppen, hoor ik zijn diepe stem. Hij zegt dat ik voortaan gewoon naar binnen moet komen zonder te kloppen. Stoom ontsnapt uit de kamer en vertroebelt mijn zicht eventjes. Plotseling word ik beetgepakt en mee onder de straal getrokken. Ik spring op en probeer te vluchten, maar Cowboy zorgt ervoor dat ik geen kant op kan.

'Je bent zo sexy als je nat bent,' hoor ik hem tegen mijn huid aan grommen. De ondeugende grijns die op zijn gezicht is verschenen, doet me beseffen dat dit een speelse cowboy betreft. Met één hand pakt hij mijn natte haren vast om achter mijn rug te verzamelen. Met de andere beweegt hij over mijn trillende onderlip. Hij kust mijn hals en neemt de tijd om ervoor te zorgen dat ik helemaal nat word, door mij goed onder de straal te plaatsen. Veel kleding had ik nog niet aan. Ik was er alleen in geslaagd mijn broek aan te trekken, maar die is nu wel door en door nat en plakt aan mijn bovenbenen vast.

'Cowboy, ik heb hier geen tijd voor. Ik besefte ineens dat de vrachtwagen nog bij oma geparkeerd staat en die moet heel snel naar Ingolstadt!' Het kost me moeite om zijn sterke lijf van me af te duwen en in zijn ogen te kijken om te checken of hij de urgentie, van wat ik hem zojuist verteld heb, wel begrijpt. Blijkbaar is dat niet het

geval, want hij trekt zich niets van mij aan en tilt me ineens aan mijn billen op om me tegen de wand aan te drukken.

'Nee! Cowboy, stop!'

Geschrokken kijkt hij op. 'Zeg je nou *nee* tegen mij?' Zijn ogen doorboren de mijne. Is hij nu boos?

Zijn intimiderende blik zorgt ervoor dat ik geen antwoord durf te geven. Ik besluit alleen te knikken. Hij bekijkt me aandachtig en heeft me nog steeds aan mijn billen opgetild, want, ja, hij is echt zo sterk. Met zijn hoofd imiteert hij mijn geknik. Oké, hij lijkt mij te begrijpen. Laat ik dan maar ook woorden gebruiken: 'Eh... Ja, ik denk van wel.'

'Je déntkt van wel?' *O, o,... Misschien had ik toch geen woorden moeten gebruiken...*

'Je moet goed beseffen wat je doet, Nina. Als je nee tegen mij zegt, moet je daar heel zeker van zijn. Want als je nu nee tegen mij zegt, geef je mij het recht ook een keer nee tegen jou te zeggen. En dat zal zijn op een moment dat voor jou heel ongelegen zal komen. Begrijp je me?' Zijn dreigende woorden zijn eigenlijk belachelijk. Wie praat er nou zo? En trouwens, het is totaal onlogisch. Hoezo, zou ik geen nee mogen zeggen? Dat is toch mijn recht als vrouw zijnde? Sommige vrouwen zouden zelfs beweren dat dit juist ons belangrijkste wapen is binnen een relatie.

Maar als het zo belachelijk is, waarom windt het me dan zo op? Het komt door de manier waarop hij ineens weer van speels naar streng is gegaan. Het is raar en ik kan het niet verklaren, maar als deze man zo streng en boos doet tegen mij, raak ik super opgewonden.

Oké, Nina. Snap out of it! Laat je niet gek maken door de natte, boze adonis. Die vrachtwagen, weet je nog?

Net op het moment dat ik me uit zijn sterke grip los wil gaan rukken, fluistert hij tegen mijn hals: 'Die wagen is al terug naar Duitsland. Ik heb gisteren iemand de sleutels bij je oma op laten

halen en dat ding naar Ingolstad terug laten rijden.' Ongestoord gaat zijn mond door met het zachtjes en o, zo geil bewerken van mijn hals.

'O.' is het enige dat ik nu uit weet te brengen.

Met zijn sterke armen houdt hij mij nog steeds omhoog en begint hij met zijn naakte heupen tegen mij aan te draaien. Maar dat is niet genoeg voor hem. Lang niet genoeg. Terwijl hij mij nog steeds omhooghoudt, en ik weeg aardig wat kilo's hoor, slaagt hij erin om mijn rits los te maken, met zijn hand in mijn broek te grijpen en met zijn vingers in mij te komen. Geschrokken slaak ik een zucht en druk ik mijn hoofd naar achteren om de sensatie die hij teweegbrengt, onder controle te krijgen.

'Vind je dat lekker?' *Dat is een stomme vraag*, wil ik hem zeggen, maar de woorden krijgen geen kans om uit mijn mond te ontsnappen. Op harde, dwingende wijze drukt hij zijn mond tegen de mijne en verschaft zichzelf toegang. Hij is nog steeds bezig op passievolle wijze mijn mond te verkennen, wanneer hij mij ineens op de grond zet en met één vloeiende beweging mijn broek naar beneden trekt. Ondertussen blijft hij me kussen, alsof ons leven ervan afhangt.

Voordat ik besef wat er gebeurt, heeft hij me weer opgetild en voel ik hem in mij komen met dat ding van hem. Dat heerlijke ding. Het vult me vanbinnen en zorgt ervoor dat ik smelt en dat mijn hersenen niet meer functioneren.

Hard in en uit me pompend, hoor ik hem allerlei dingen zeggen: 'Mijn vliegtuig vertrekt over een paar uur.' Zijn lippen verorberen mijn hals. Wanhopig houd ik me vast aan zijn schouders en kantel mijn bekken om hem beter toegang te geven.

'Jij vertrekt morgen pas,' vervolgt hij. Zijn woorden hoor ik ergens op de achtergrond wel, maar dringen niet echt door. Wat wel doordringt, is dat heerlijke ding van hem. *O, God.*

'De Bende van Ellende gaat met je mee.' Elke centimeter van hem die in me en op me zit, kan ik goed voelen. Ik verdrink in de aanblik